

Wstęp

Redakcja czasopisma *InterAlia*

<https://doi.org/10.51897/interalia/HRNK1406>

19. numer czasopisma *InterAlia* cechuje duża różnorodność geograficzna – od Indii, przez Norwegię, Słowację i Polskę po Półwysep Iberyjski, oraz dyscyplinarna – od nauk społecznych po językoznawstwo i literaturoznawstwo.

Swakshadip Sarkar przyznaje, że w Indiach poczyniono znaczne postępy w zakresie praw osób LGBTQ+, lecz zwraca uwagę, że ruch queer ogranicza się do stosunkowo uprzywilejowanych, anglojęzycznych, nieheteronormatywnych mieszkańców miast. Nalega, by ruch ten zajął się potrzebami dotychczas marginalizowanych subalternów seksualnych, takich jak młodzi dalitowie i muzułmanie, pracownice i pracownicy seksualni, osoby niepełnosprawne i te mieszkające na obszarach wiejskich.

Daniel Lenghart, Michal Čerešník, Martin Dolejš oraz Nikoleta Kontová przedstawiają raport z ilościowego badania psychologicznego na temat podatności słowackich licealistów na nieuzasadnione twierdzenia i mity na temat zachowań osób LGBTQ+ w czasach, gdy nowe media umożliwiają propagowanie dezinformacji o nienormatywnej seksualności i ekspresji płci. To badanie, uwzględniające opinie dziewcząt i chłopców identyfikujących się zarówno jako osoby heteroseksualne i nieheteroseksualne, ujawniło wysoki poziom homonormatywności, binegatywności i transnegatywności w obu tych grupach, ale szczególnie wśród heteroseksualnych chłopców. Artykuł zamyka ciekawe omówienie wyników i przemyślenia na temat możliwości wprowadzenia systemowych rozwiązań przedstawionego problemu.

Joanna Chojnicka analizuje język używany do opisywania transpłciowości od czasów PRL po współczesność. Wskazując na liczne zapożyczenia charakteryzujące transowy socjolekt, opisuje je jako przejawy terminologicznej inwencji i swoistej suwerenności osób trans*, nie zaś jako świadectwo kulturowej zależności od szeroko pojmowanego anglojęzycznego Zachodu.

Anna Artwich przeprowadza porównawczą analizę wybranych współczesnych utworów dramatycznych polskich i norweskich, by z jednej strony wskazać wspólną dla nich kampową wrażliwość, a z drugiej – różne strategie wykorzystania kampu. W polskich przykładach kamp pełni funkcję obnażania społecznych problemów, zaś w przykładach norweskich wydaje się lżejszy, ponieważ polega na zabawie estetycznymi możliwościami zaoferowanymi przez kamp.

Wreszcie Álvaro González Montero proponuje lekturę *Els homes i els dies* (dziennik Davida Vilaseki, katalońskiego pisarza i teoretyka queer) skupioną na napięciach i współzależnościach między uniwersalizmem a partykularyzmem, oporem a integracją, pokrewieństwem a indywidualizmem. Odwołując się do Foucaultowskich „technik siebie” (*techniques de soi*), a także do teoretycznych prac Edelmana, Laclau i Muñoza oraz do pism samego Vilaseki, Montero daje szczegółowy opis katalońskiego queerowego życiopisania z ostatniej dekady ubiegłego stulecia.